

Рашисти розстріляли трьох рідних братів, але один вижив і... вибрався з могили

Неймовірний випадок воскресіння стався із мешканцем чернігівського села Довжик Миколою Куліченком (на фото)

с. 4

Фото із сайту suspilne.media.

Магнітні бурі у червні – с.3

Цікава

ГАЗЕТА на вихідні

25 травня 2022 року №19 (232) Ціна 7 грн

● ЖАХИТТЯ ВІЙНИ

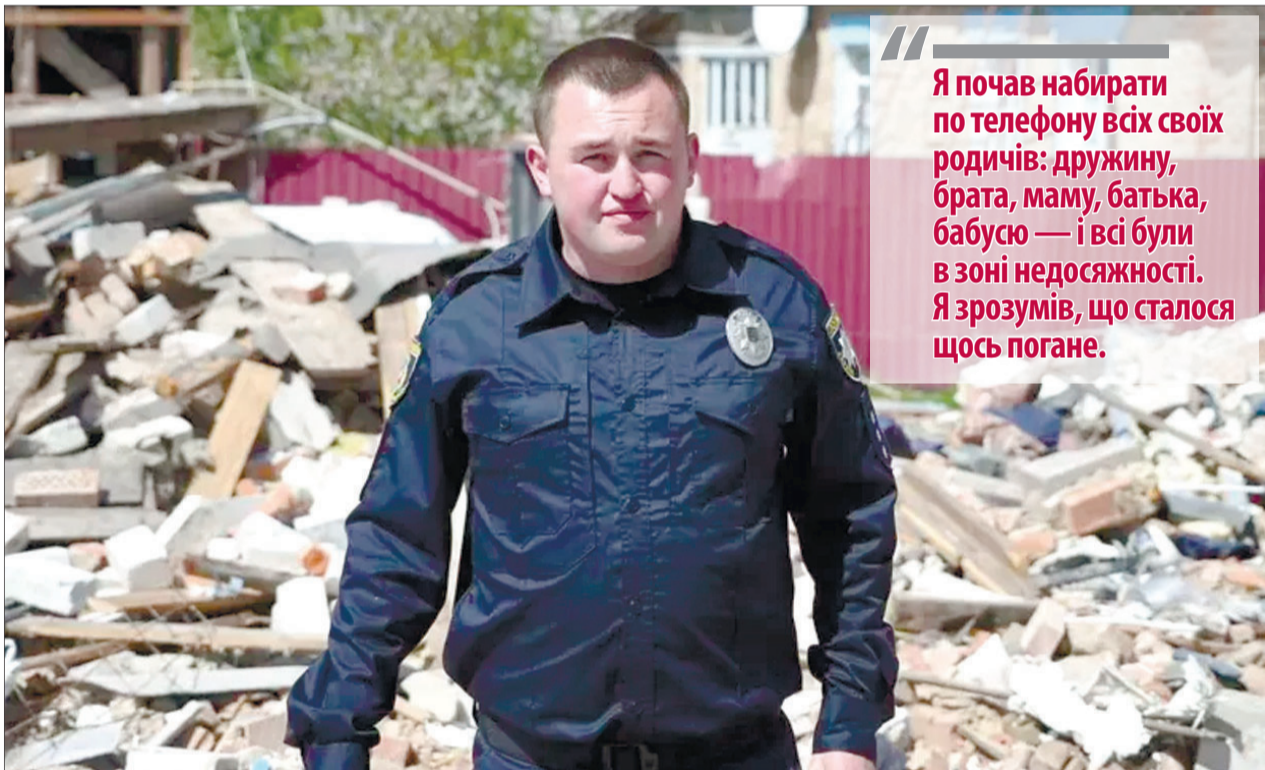

Фото із сайту zerkalo.io.

“ Я почав набирати по телефону всіх своїх родичів: дружину, брата, маму, батька, бабусю — і всі були в зоні недосяжності. Я зрозумів, що сталося щось погане.

Іван Симороз на руїнах своєї хати. Сили жити далі йому дає турбота про інших постраждалих українців від жорстокого загарбника.

Через окупантів поліцейський з Бородянки за один день втратив сім'ю із шести осіб

26 лютого загинуло шестеро членів родини Івана Симороза включно з однорічною донькою Поліною. 26-літній чоловік був на роботі у райвідділку, коли його будинок зруйнували росіяни

Василь КІТ

Він розповів, що того дня розмовляв із колегами на вулиці, коли всі почули гучний вибух. Від нього, за словами Симороза, затремтіла земля під ногами.

«Я почав набирати по телефону всіх своїх родичів: дру-

жину, брата, маму, батька, бабусю — і всі були в зоні недосяжності. Я зрозумів, що сталося щось погане», — пригадує Іван. Він зі своїм начальником та кількома колегами приїхав на вулицю Центральну, де стояв його дім, і був приголомшений, адже від будівлі залишилися одні руїни...

Закінчення на с. 7

● ШОК!

Знайшли дружину окупанта, яка хотіла «вирізати зірки на спинах» українських дітей

Чому на вигляд ніби нормальні люди – як-от Юлія Копитова (на фото) – перетворюються на диявольських прислужників, що готові катувати?

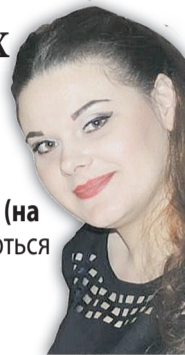

Фото із сайту radiosvoboda.org.

с. 2

● ПОЗИЦІЯ

Фото із сайту kitschko-brothers.com.

Володимир Кличко з братом раніше прославляли Україну на увесь світ, а тепер захищають і Україну, і увесь світ від путінської орди.

Занурить свій чемпіонський пояс у відро з кров'ю

Ексчемпіон світу Володимир Кличко пообіцяв публічно це зробити, якщо під час війни побачить, як на ринг виходитиме боксер під прапором країни-агресорки

Петро ПАС

Про це в одному з інтерв'ю розповів брат Володимира, мер Києва Віталій Кличко. Кличко-старший поділився таємницею, як побачив листування молодшого брата з одним із боксерських функціонерів. «Він (Володимир. — Ред.) попередив: якщо росіянин виходитиме на бій під прапором росії та під російський гімн, то публічно занурить пояс чемпіона світу у відро з кров'ю», — сказав мер столиці України. За словами Віталія Кличка, спорт має неабияку силу й може допомогти зупинити війну.

«Якщо хтось напівпозицію матиме — нічого від цього не буде. Зараз світ білий і чорний. Або люди підтримують мир та Україну, або підтримують війну та агресивну росію», — додав мер Києва.

Абсолютно правильна позиція наших братів-чемпіонів!

● ПУЛЬС ТИЖНЯ

У Мелітополі підірвали російський бронепοїзд

Виявляється, що таке «чудо військової техніки» досі перебуває на озброєнні у москвитів

Микола ДЕНИСЮК

Ось як про діяльність українських партизанів в окупованому загарбниками місті повідомило інформаційне агентство «Мелітополь»: «У районі м'ясокомбінату було здійснено дистанційний підлив бронепοїзда російських окупантів. У його складі — 10 вагонів, підлив був здійснений під одним з особовим складом. За результатами вибуху пошкоджено дві залізничні колії, бронепοїзд зупинено. Також зупинено локомотив із 10-ма цистернами паливно-мастильних матеріалів, що прямував за бронепοїздом».

Запорізька військова адміністрація пізніше уточнила, що потяг перевозив боєприпаси з Криму. Після вибуху він з'їхав з рейок, кілька вагонів перекинулися, боєкомплект зденотував. Не можна не згадати і про те, що 18 травня, якраз у день підливу бронепοїзда, в Мелітополі перебував віцепрем'єр-міністр росії Марат Хуснуллін. Тож українські партизани передали йому чудовий «привіт».

● ЗВЕРНІТЬ УВАГУ!

Фото із сайту glavcom.ua.

Дай Боже, щоби хоч із вересня розпочалися такі звичні всім уроки.

Як отримати документи про освіту школярів, які за кордоном

Міносвіти оприлюднило роз'яснення

Олена КАЛЕНЮК

Українські школярі, які наразі не проживають у країні, зможуть отримати документи про освіту. У профільному відомстві напрацювали для цього алгоритми. Як розповіла заступниця міністра освіти і науки Віра Рогова на засіданні парламентського комітету з питань освіти, науки та інновацій, для тих, хто навчається за кордоном, розробляють окрему модель отримання документів:

«Я особисто була в трьох країнах з моніторинговою групою, де вели переговори саме щодо документів про освіту 9–11-х класів у першу чергу. І ми відпрацювали це питання з цими країнами і надіслали у посольства, щоб вони долучилися до видачі нашим дітям цих документів».

За її словами, для школярів на окупованих територіях розроблено кілька варіантів, і кожна область обере ту модель, яка їй зручна. Також Міносвіти повідомило, що цього року випускники шкіл, які перебувають на тимчасово окупованих територіях, отримають атестати та інші передбачені законодавством освітні документи.

● НУ І НУ!

Ото прикол: прізвище нового зятя Путіна — Зеленський

Одна із двох офіційних доньок російського диктатора — Катерина Тихонова — може мати спільних дітей з балетмейстером, якого звати... Ігор Зеленський

Фотоколаж із сайту telegraf.com.ua.

Лія ЛІС

Про це пише німецька преса. За її даними, пара живе разом мінімум із 2017 року і має спільну доньку. Ігор Зеленський є мистецьким керівником у Баварському державному балеті. На підтвердження цієї своєї теорії розслідувачі наводять кілька доказів. Зокрема, журналісти мають список пасажирів рейсу до аеропорту

“Ігор Зеленський є мистецьким керівником у Баварському державному балеті.

«Внуково» від 9 грудня 2019 року. Тоді з Мюнхена до росії прилетіли Катерина Тихонова з дворічною дочкою та Ігор Зеленський, а також троє співробітників служби безпеки російського президента.

Тепер інтернет-мережа глузує з путіна: «Треба ще онука Володимира!»

Є також дані про постійні перельоти самої Тихонової. Тільки за останні два роки вона побувала все в тому ж таки Мюнхені, де працює Ігор Зеленський, близько 50 разів.

До журналістів також потрапили від анонімного джерела дані електронної пошти одного зі співробітників служби безпеки російського

президента Олексія Скрипачка. Вважається, що він довгий час був особистим охоронцем Катерини Тихонової. У документах, що належать Скрипачку, можна знайти копії паспортів Тихонової, Зеленського, а також дівчинки, яка народилася у 2017 році. Цікаво, що вона по батькові... Ігорівна.

● ШОК!

Знайшли дружину окупанта, яка хотіла «вирізати зірки на спинах» українських дітей

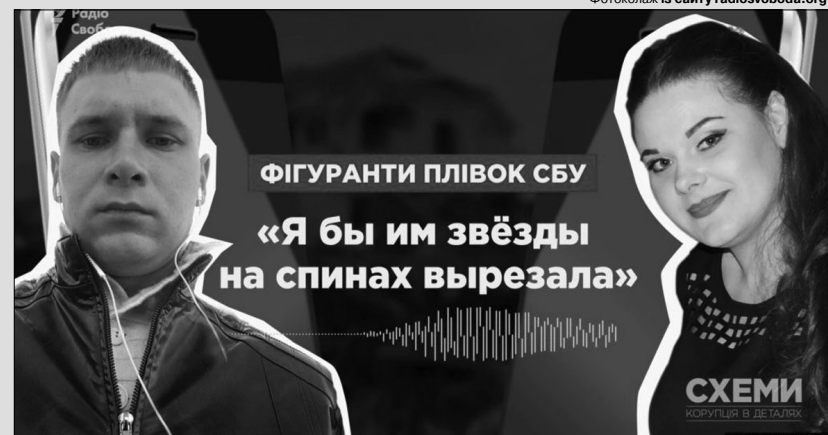
Вона працювала у... дитячій лікарні

Фотоколаж із сайту radiosvoboda.org.

Василь КІТ

Журналісти програми «Схеми» (проект «Радіо Свобода») ідентифікували дружину російського військовослужбовця, яка, згідно із перехопленням Служби безпеки України, заявляла чоловікові, що готова розстрілювати дітей з України. Жінка, зокрема, ділиться ідеями щодо тортуру українців, яких називає «нациками», і наголошує, як їх ненавидить. «Я б їм наркотики вколоти та дивилася б у вічі, і сказала б: «Здихайте, мучтеся». Я б їм півки теж різала ось так от, зірки на спинах вирізала б, і взагалі по вуху щодня б відрізала, по пальцю, щоб їм боляче так було», — говорила жінка на аудіозаписі. На заперечення чоловіка, що йдеться про дітей, вона сказала: «Я просто ненавиджу цих українців. Я б навіть дітей цих розстріляла б».

Розмова відбулася 29 квітня, її записали у Харківській області — на той момент там був чоловік-окупант. Жінку, яка фігурує на записі, зветь Юлія

ФІГУРАНТИ ПЛІВОК СБУ

«Я бы им звёзды на спинах вырезала»

Як на вигляд нормальні люди перетворюються на диявольських прислужників, котрі готові катувати дітей?!

Копитова (у дівочтві — Циганкова). Її чоловік — Володимир Копитов. Чоловіку 31 рік, жінці — 30. Обоє — уроженці Смоленської області. Копитов — із міста Ярцевого, його дружина народилася у селі Пржевальське, йдеться у розслідуванні. Журналісти також дізналися, що вона у 2019 році працювала у дитячій лікарні.

Розслідувачі зв'язалися з фігурантами прослуховування. Копитова

відмовилася говорити, а її чоловік заперечував, що на записі чути голос дружини. Також журналісти знайшли свекруху Копитової. Та сказала, що із сином не спілкується, бо з ним немає зв'язку, а коли їй дали прослухати запис СБУ, заявила: «Мій син там щось говорив? Якщо вона щось казала, то з нею й розбирайтеся».

Жах, що пропаганда робить з людьми...

● КОЗАК ІЗ ПЕРЕДОВОЇ

Як інженер зі Львова посприяв найбільшому розгрому росіян

Нещодавно Україна раділа величезному успіху наших захисників — масштабному знищенню живої сили та техніки ворога під час його спроби форсувати річку Сіверський Донець у районі села Білогорівка

Василь КІТ

Якби задум росіян вдався, наші війська, які захищають Северодонецьк та Лисичанськ, могли б опинитись в оточенні. Однак загарбник зазнав нищівної поразки. За даними газети «Нью-Йорк таймс», для форсування річки російське командування направило 550 військовослужбовців, з яких було вбито або поранено 485 (є і інші цифри втрат ворога — до півтори тисячі солдат. — Ред.). Також знищено понад 80 одиниць техніки ворога. Як і потоплення крейсера «Москва», ця битва стала однією з найбільш визначних та успішних для українців у війні.

Серед підрозділів ЗСУ участь в успішній спецоперації брали бійці львівської 80-ї бригади. І одну із ключових ролей тут відіграв військовий інженер та офіцер саперного підрозділу Максим із міста Лева. Про це він сам англійською мовою розповів у соціальній мережі, а видання «Захід. НЕТ» переклало допис. Подаємо його у скороченому вигляді.

«Спочатку була інформація від розвідки, що по той бік річки є росіяни і вони накопичують різну техніку. 6 травня мій командир попросив мене зробити інженерну розвідку на річці Сіверський Донець. Разом із розвідувальними частинами для підкріплення 7 травня я вирушив на дослідження району Григорівки та Білогорівки. Я обстежив місцевість і вказав на місце, де ворог міг би спробувати змонтувати понтонний міст, щоб перейти на інший бік. Крім того, використавши далекоміри, ми визначили, що річка має ширину 80 метрів, тому росіянам знадобиться 8 частин (по 10 м кожна) мосту, щоб перебраться на другий берег.

Я знав: з такою течією річки, щоби спорудити понтонний міст, їм знадо-

Фото із сайту unian.ua.

Ось так виглядає місце української звияги і однієї з найбільших поразок російських загарбників.

бляться моторні човни, а на роботу необхідно буде щонайменше дві години. Мені знадобився день, щоби все це перевірити.

Отже, доповів цю інформацію своїм командирам. Також я сказав підрозділу, який спостерігав за цією частиною річки, що їм потрібно сте-

жати за звуком моторних човнів. Видимість у цьому районі була поганою, бо росіяни підпалили поля й ліси та кидали багато димових гранат. Крім того, був туман. Вони мали почути звук. І вони його почули рано-вранці 8 травня. Саме там, де я вказав. Я також був на місці, щоби перевірити все, і бачив своїм дроном,

як росіяни роблять понтонний міст. Негайно доповів про це командирам. Озираючись назад, я думаю, що моя розвідка, а також підказки річковому підрозділу зіграли вирішальну роль. Я переграв інженерів росармії. Окупанти намагалися поставити міст саме в тому місці, на яке я вказував. Наш річковий підрозділ не бачив підрозділів рф, але зміг почути моторні човни та негайно повідомити про це. Артилерія була готова...

Ніколи в житті я не бачив/не чув такого важкого бою. Після одного дня боїв, вранці 9 травня, міст був зруйнований. Частина російських військ (30–50 одиниць техніки + піхота) застрягла на українському березі річки без можливості повернутись. Вони намагалися втекти, використовуючи зруйнований міст. Потім спробували спорудити новий. Тоді наша авіація розпочала потужні бомбардування району і знищила там усіх росіян, які залишились, та інший міст, який вони намагалися зробити. За неперевереними даними, там залишилось близько 1500 мертвих окупантів.

Пишаюся служінням Україні!»

● ПРЯМА МОВА

Петро ПОРОШЕНКО, п'ятий Президент України, лідер «Європейської Солідарності», закликав Туреччину допомогти розблокувати українські порти, щоб зламати путінський сценарій глобального голоду:

Відбулося спеціальне засідання Ради Безпеки ООН, яке було присвячено продовольчій безпеці. Хотів би нагадати про ті країни Африки, Північної Африки, Латинської Америки, Азії, де має місце справжня загроза голоду. Кажуть, що це стосується майже 300 мільйонів осіб. За цих умов ми розраховуємо на Туреччину як на регіонального лідера та лідера Чорноморського регіону, що допоможе розблокувати українські морські порти. Турецькі військово-морські сили могли б забезпечити супровід комерційних суден, що перевозять українське зерно, українську пшеницю, зокрема, для тих, хто потерпає від голоду. Ми повинні врятувати світ, адже війна, яку путін розв'язав в Україні, перетворюється на глобальну. Вона починає трансформуватися у Третю світову. Ми маємо залишитися об'єднаними, щоби захистити майбутнє нашого світу.

● ПОГЛЯД

«Досить ура-пропаганди та нарцисизму. Говоріть правду про ціну і цілі війни»

У перші тижні війни байки Арестовича про Чорнобаївку та інші легкі перемоги були корисними та мотиваційними. Але продовження цього потоку ура-пропаганди та нарцисизму стає неприйнятним для все більшої кількості українців

Юрій ЛУЦЕНКО, український політик і державний діяч, експрокурор України, експерт внутрішніх справ

Довіру до монополізованого ТБ-марафону підриває і те, що там він не почує історій 7 тисяч нагороджених. Як не знаєте точки зору про хід війни 130 нових Героїв України.

Якщо чесно, то країна не знає навіть їхніх імен. Хіба пса Патрона. Та й то тому, що він не має права балотуватися. 😊

Розрив між ТБ-картинкою та повідомленнями про надважкі бої на Донбасі призвів до дискусії: що стане перемогою нашої країни у цій війні?

Моя думка:

1. Перемога України неминуча, бо героїзм нашого народу опирається на підтримку коаліції 43 країн, що на базі «Рамштайн» проголосили програму ленд-лізу для України.

2. Перемогою України стане відновлення територіальної цілісності та вступ у НАТО і ЄС. Тільки членство в цих організаціях є гарантією від наступної агресії.

3. Добитися такого результату можна тільки в один спосіб — через очевидну військову поразку росії, яка призведе до зміни очільника кремля. Новий горбачов/єльцин має визнати міжнародні правила і Україну як частину Європи. Саме за це платять життям і здоров'ям тисячі героїв ЗСУ.

4. Путін сам попав у геополітичну пастку. На щастя, цього разу (на відміну від визвольних змагань 1917–1921рр.) цілі України і Західного світу збіглися. Зміна влади в москві потрібна і нам — для відновлення суверенітету, і нашим союзникам — для недопущення поширення тоталітарної, в тому числі китайської гегемонії.

5. Час перелому у цій війні ще не настав. Тому людям треба говорити правду про ціну і цілі війни, про героїв ЗСУ та їх думки. Тільки так вся нація буде мобілізованою на довгу і важку боротьбу, яка неодмінно закінчиться нашою перемогою.

МАГНІТНІ БУРІ У ЧЕРВНІ:

- 9–10 — середні;
- 11 — сильна;
- 15–17 — слабкі;
- 23–25 — слабкі;
- 30 червня — середня.

Джерело: ukr.net.

● ПОЛІТИКА

«Щоб добитися миру, маємо путіну влаштувати пекло»

«Усе просто: росія хоче, щоб усі українці загинули, а ми хочемо жити. Це як чорне і біле»

Ольга СОКОЛОВА

П'ятий Президент, лідер «Європейської Солідарності» Петро Порошенко в ексклюзивному інтерв'ю для бельгійського видання De Standard заявив, що жодних компромісів з путіним бути не може, бо його мета — знищити Україну. Порошенко закликав союзників об'єднати зусилля для «депутинізації» росії, Європи і всієї світової політики.

«Я думаю, що це єдиний спосіб зберегти мир. Джо Байден сказав точно

Фото із сайту eurosolidarity.org.

«Ми сьогодні спільно робимо все можливе для того, щоб ворог був розбитий, агресор викинутий з української землі і перемога нарешті прийшла в Україну», — наголосив Петро Порошенко на передовій, привітавши на позиції 23-го окремого стрілецького батальйону ЗСУ сучасне військове спорядження та засоби зв'язку.

**Путін розуміє лише
брутальну силу і піде
так далеко, як йому
дозволять.**

те саме. путін непередбачуваний, повірте. Нам доведеться влаштувати для нього пекло, якщо він хоче продовжувати. З цією людиною не можна йти на компроміс. Це послання для всіх єв-

ропейців. Усе просто: путін хоче, щоб усі українці загинули, а вони хочуть жити. Це як чорне і біле», — говорить Порошенко.

«Не вірте путіну, особливо коли він говорить про мир. Він дав незліченну кількість обіцянок про припинення вогню, про гуманітарні питання. Він

ніколи не виконував своїх обіцянок. За два дні до вторгнення пообіцяв не нападати. путін розуміє лише брутальну силу і піде так далеко, як йому дозволять, — наголошує Порошенко. — Не бійтеся путіна. Тільки тому, що ви боялися всі ці роки, він завжди міг зробити наступний крок.»

● СВІТ З НАМИ!

У Шотландії з'явилася вулиця Зеленського, а у Франції — площа Шевченка

Міжнародна спільнота підтримує Україну різними способами

Василина СМЕТАНА

Один із них — поява топонімів, які асоціюються з Україною. Цього разу долучилися міста у Шотландії та Франції. Як повідомила посол Великої Британії в Україні, у шотландському місті Единбурзі з'явилася нова вулиця — імені Володимира Зеленського.

Не пасе задніх у цій справі і Франція. 15 травня у Каннах відбулася урочиста церемонія перейменування площі. Тепер вона має назву на честь українського поета Тараса Шевченка. Також там відкрили Український дім. «Це логічне продовження потужної мобілізації місцевих жителів та влади міста на підтримку українського народу та України. Тепер у Каннах є місце зустрічі українців: місце мистецьких подій, взаємопідтримки, прихистку й справжньої солідарності», — прокоментували у Міністерстві культури України.

Це справді чудово. Але ще більше нас би потішило, якби той-таки Париж надіслав би в Україну якусь потужну наступальну зброю. Якомога більше зброї. Тоді загине менше українців і скоріше настане мир.

● ОСОБЛИВИЙ ВИПАДОК

Рашисти розстріляли трьох рідних братів, але один вижив і... вибрався з могили

Неймовірний випадок воскресіння стався із мешканцем чернігівського села Довжик Миколою Куліченком

Василь КІТ

Миколу та двох його братів окупанти звинуватили у партизанщині і намагалися вибити з них зізнання. Не отримавши потрібної інформації, рашисти вистріляли у них і закопали у полі. Але дивом один вижив, розповіла ТСН.

Життя Миколи Куліченка мало закінчитися в неглибокій ямі, нашвидкуруч виритій російськими солдатами, але у свої 33 чоловік пережив воскресіння. Їхній населений пункт росіяни окупували в перші дні війни. Через село ворожа техніка безперервно рухалася в бік Чернігова, одну із колон підірвали українські захисники і росіяни почали

пошук партизанів. «У кожний будинок заходили, роздягали, клали на підлогу, в тому числі і дітей, було страшно», — розповідає Микола.

Один із братів родини Куліченків служив в АТО. Рашисти дізналися про військовий досвід молодшого брата Євгена і всіх трьох забрали

Чоловік прикинувся мертвим, його скинули у яму першим. Зверху привалили тілами двох його вбитих братів і почали закопувати, Микола згрупувався і дихав під себе.

в штаб на допит в інше село. «Один ніж до горла приставив, інший автоматом у живіт, а по-

Фото із сайту suspilne.media.

Тепер Микола, який повернувся з того світу, планує жити довго — за себе і за своїх братів.

тім у рот засунув мені ствол і говорить: «Кажі, падло, хто підірвав колону?» — згадує

Микола. За його словами, на допитах особливою жорстокістю відзначався кадіровець на прізвище Чикотило, який був у рашистів головним катом. «Якщо не заговориш, то ти у мене будеш 82-м на рахунок», — переказує пережите чоловік.

Через три дні неймовірних знущань та жорстоких

допитів трьох братів вивезли в посадку біля дороги і холоднокровно розстріляли. «Коли відбувся вистріл, я крутнув головою, куля мені увійшла в щок, був вхід і вихід», — показує поранення Микола. Тоді чоловік прикинувся мертвим, його скинули у яму першим. Зверху привалили тілами двох його вбитих братів і почали закопувати, Микола згрупувався і дихав під себе. Кілька хвилин у братській могилі він запам'ятав назавжди, бо саме тут балансував на межі життя та смерті.

«Я випхав спиною Діму і виліз сам», — розповідає він про свій порятунок.

Без допомоги місцевих Микола б навряд чи знайшов дорогу додому. Одна із жінок намалювала карту місцевості і розташування російських блокпостів. «Побачила його дуже побитого, синього, запросила до хати поснідати, одяг дала», — каже Валентина.

Тож поранений чоловік знайшов дорогу додому, а за тиждень село звільнили від окупантів. Із шостої спроби він разом із слідчими СБУ відшукали братську могилу. Тепер його брати поховані на кладовищі. А Микола планує стати довгожителем, бо відтепер жити йому доведеться за трьох.

НАРОДНИЙ ГЕРОЙ

Містер Трудю, ду ю спік доген?

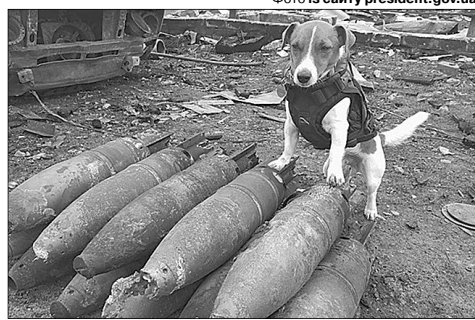

Фото із сайту president.gov.ua.

Єдиний на планеті Патрон, який виявляє снаряди і міни.

Шкода, що до нагороди не додається шматок улюбленого твердого сиру.

Патрон — парубок моторний...

Якби Іван Котляревський був досі живий, то свою сучасну «Енеїду», напевно, присвятив би не хороброму козакові, а неймовірно милому песику, який з початку російсько-української війни допоміг команді саперів знешкодити більше 200 вибухонебезпечних предметів. Адже сміливих воїнів у нас нині дуже багато, а от таких харизматичних чотирилапих піротехніків навряд чи ще де знайдеш. Зеленському пощастило, що наше виборче законодавство не дає змоги голосувати за хвостатих кандидатів, бо, з огляду на армію прихильників собачки, він міг би залишитися без булави

Ірина ПРИХОДЬКО

Президент України оцінив працездатність і наполегливість маленького героя й нагородив його медаллю «За віддану службу». І хоча шматок м'яса, ймовірно, потішив би песика більше, тримався він під час вручення гордо: слу-

Уже у шість місяців господарі помітили у пса солдатські здібності.

хав побажання політиків, вдячно махав хвостом і навіть погавкав на прем'єр-міністра Канади Джастіна Трудю. Той теж був на урочистостях й аплодував хвостатому піротехні-

ку. Користувачі соцмереж заприпитали, що політик шупав свої кишені з надією знайти щось смаченьке для нового друга. Крім того, канадський лідер опубліку-

Класна була би марка!

вав допис у своєму твітері про цю зустріч.

— Познайомився із Патроном, який уже допоміг українській армії знешкодити понад 200 вибухівок. Також він своїм прикладом покаже дітям, як поводитися з мінами. Президент Зеленський нагородив пса та його власника, — написав Трудю, прикріпивши кумедну світлинку чотирилапого героя.

Власник песика — голова піротехнічної служби Чернігівської області Михайло Ільєв — купив його на подарунок своїй дитині. Собачка мав виконувати роль милої домашньої тваринки, але згодом його почали готувати до участі у різних виставках та змаганнях. Утім, вже у шість місяців господарі помітили у пса солдатські здібності. Хороший нюх і бажання викопати щось цікавеньке допомагали маленькому захиснику робити це швидко і вправно. А коли Патрона офіційно взяли на службу у місцеву піротехнічну групу, сумнівів щодо його покликання не залишилося.

З першого дня війни чотирилапий рятувальник активно розмінує територію після відходу окупантів. Він став справжнім символом боротьби з росією. Песика зображують на перших шпальтах ЗМІ та навіть пропонували на марках Укрпошти. У нього вже є акаунт в Instagram, за яким стежать майже 300 тисяч підписників (!), а нещодавно з'явилася й особиста сторінка у Вікіпедії. Втім, популярність Патрона не тішить. Колеги-сапери кажуть: справжнє щастя для маленького героя — шматочок твердого сиру!

ЦЕ ЦІКАВО

Робота художника з українським корінням стала другою найдорожчою картиною у світі

Портрет американської акторки Мерилін Монро роботи Енді Воргола (на фото автор і муза) продали на аукціоні Christie's за 195 млн доларів

Лія ЛІС

Картина стала другим найдорожчим у світі полотном, поступившись лише твору Леонардо да Вінчі «Спаситель світу» (\$450 млн). Також портрет акторки автоматично став найдорожчою картиною XX століття.

Полотно Енді Воргола створив у 1964 році способом шовкографії. Цю картину при-

дбав американський артдилер Ларрі Гаґосян, який володіє всесвітньою мережею галереї Gagosian. Портрет Мерилін Монро до цього належав благодійному фонду Томаса й Доріс Амман, який займається

Кожти, отримані за картину, підуть на благодійність.

лін Монро до цього належав благодійному фонду Томаса й Доріс Амман, який займається

питаннями здоров'я дітей і молоді. Кошти, отримані за картину, підуть на благодійність.

У 1960-х Енді Воргол створив кілька десятків зображень Монро у різних кольорах. Деякі картини з цієї серії мають отвори від куль. Таку деталь додала до робіт Воргола художниця Дороті Підбер. 1964-го вона прийшла в майстерню до митця й вистрілила в картини з пістолета. Уже продана також має отвори від куль.

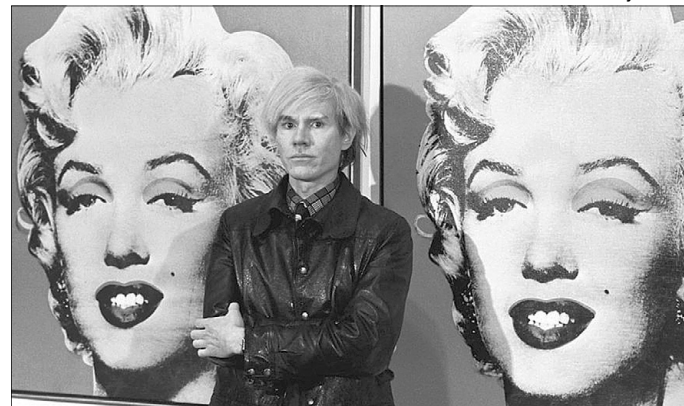

Фото із сайту ukr.net.

Ось вона — найдорожча картина XX століття.

НАША ДОВІДКА

Енді Воргол (Андрій Варгола, 1928–1987) — американський митець українського (лемківського) походження, знакова постать в історії сучасного мистецтва. Залишив творчий спадок як художник, ілюстратор, дизайнер, скульптор, письменник, продюсер, кінорежисер, видавець і колекціонер.

Цитатник від Енді Воргола:

● Справжній художник створює речі, які не потрібні людям. Але він відчуває, що дати їх людям — це його покликання.

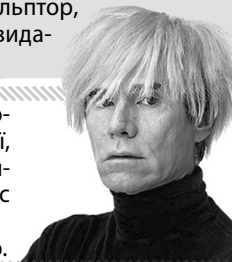
● Іноді щось здається красивим просто тому, що трохи відрізняється від навколишніх предметів.

● Створення грошей — це мистецтво, робота — це теж мистецтво, а хороший бізнес — це найкраще мистецтво.

● Прикраси не роблять людину красивішою, але вони змушують її відчувати себе такою.

● Проблеми у людей виникають здебільшого через фантазію. Якби у вас не було фантазії, у вас не було б проблем, тому що ви б приймали життя таким, яким воно є. Але тоді б у вас не виникало б і романтичної закоханості.

● Земля — це справді найкраще мистецтво.

● ГЕРОЇ НАШОГО ЧАСУ

Фото із сайту 1plus1.ua.

Фото із сайту news.terнопil.ua.

Фото із сайту 1plus1.ua.

«Згадайте про Аллу та Віталія, коли будете думати про свої родини та обіймати своїх коханих. Згадайте про те, що ці молоді і красиві люди зараз гинуть, захищаючи нашу землю».

Билися до останнього подиху: у Маріуполі загинула ціла родина з «Азова»

36-річний Віталій та 33-річна Алла Тарани були у цьому легендарному полку майже від початку його створення. Віталій загинув 15 квітня, а Алла — 8 травня

Василь КІТ

«Вони до останнього були разом. І пішли одне за одним. Це реальні люди. Справжні. Молоді та спрагли до життя... Родина, яка була мені дуже близькою», — розповів заступник командира полку «Азов» героїчний Святослав Паламар (Калина).

За його словами, Алла та Віталій родом із Красногорівки на Донеччині, вони одружилися в «Азові»: «І тут їхня родина ставала більшою. Їхній син теж народився в Маріуполі». Алла була діло-

водом у полку, Віталій — начальником фінансів.

«Аллочка колись працювала перукарем, робила манікюр. І хотіла, щоб усе

“

— О Боже, мої діти, їм зараз добре, вони в раю, вони разом. Можливо, ми будемо їх просто ідентифікувати за ДНК, я не знаю, — зі сльозами каже мама бійця.

навколо було красиво. Душа компанії. Ініціативна, все в руках горіло. Віталік завжди переживав за інших більше, ніж за себе. Мав чудовий голос і дуже класно

співав. Скажу так: страшно, коли психіка адаптується і захищається, щоб усе це витримати. Витримуєш. А потім гинуть твої рідні. Ціла родина, — сумує за дру-

зями Калина. — Спочатку чоловік — мій друг — Віталій Таран, він загинув 15 квітня. Алла стала вдовою. А потім, 8 травня, російська авіабомба вбила і її. Малюк

(Данилку лише три роки. — Ред.) залишився повним сиротою. Ми дружили. Аллочка — хрещена мого сина. Двоє Героїв загинуло. Не стало цілої родини. І я нічого не міг зробити... Згадайте про Аллу та Віталія, коли будете думати про свої родини та обіймати своїх коханих. Згадайте про те, що ці молоді і красиві люди зараз гинуть, захищаючи нашу землю», — підсумував Паламар.

Після поранення Віталія Таран у госпіталі. Але ті стіни не врятували його — росіяни скинули на шпиталь величезну бомбу. Алла щось відчувала, якийсь поклик серця, бо за день до трагедії, після півторамасячної розлуки з чоловіком, пробігла цілий кілометр під обстрілами до шпиталю, щоб побачитись із ним. Там вони сфотографувались, тримаючись за руки. Цьому фото дуже тішилась мама бійця, Ролана. «Вони мені вислали цей знімок, які вони щасливі, що побачилися, дуже худі були, бо їсти вже нічого, вода технічна», — згадує жінка.

Наступного дня Віталія не стало...

Незадовго до того боєць записав для мами та синопка відео. «Я одужую, вже краще, Данічка, привіт, я тебе сильно люблю», — казав тоді Віталій. «Я пишу: «Привіт, мій рідний, обіймаю, думаю про тебе, який ти мужній», але 15 квітня його вже не було, він не прочитав. 15-го туди влучила бомба, така величезна», — розповідає пані Ролана.

Його дружині Аллі пропонували виїхати, та вона не хотіла залишати чоловіка. А через три тижні після загибелі Віталія, рашисти вбили і її. «Я писала дівчатам, які там, щоб її підтримували, а вона наполягала: «Не пишіть нікому про мене, я дуже сильна». Вона героїня, вона наймовірніша дівчина, в «Азові» таких багато, в житті таких треба пошукати», — додає жінка.

Забрати тіла подружжя зараз неможливо. «О Боже, мої діти, їм зараз добре, вони в раю, вони разом. Можливо, ми будемо їх просто ідентифікувати за ДНК, я не знаю», — зі сльозами каже мама бійця.

Пані Ролана молиться, щоб вдалося врятувати захисників «Азовсталі». Адже теж була у полку «Азов» — звільнилася у листопаді. Їй болить втрата кожного бійця, бо всі їй були як рідні. А синові навіть після загибелі мама продовжує писати.

РЕКЛАМА

● ДО СЛІЗ

«Города нет... Но море осталось...»

Моя Оленка працює волонтером з дітками. Вчора прийшли у центр двоє хлопчиків із Маріуполя. Розумні і надзвичайно виховані. Пишу і плачу

Фото із сайту pixabay.com.

Вустами дитини глаголить істина.

Майя ВАЙДА

Калина. — Спочатку чоловік — мій друг — Віталій Таран, він загинув 15 квітня. Алла стала вдовою. А потім, 8 травня, російська авіабомба вбила і її. Малюк

рідне місто. Старшенький серйозно відповів: «Города нет», а молодшенький із добротою і дитячою безпосередністю запросив: «Вы приезжайте, море осталось...» Це розірвало мою душу на шматки... Маріуполь... Города нет... Но море осталось...

Повідомлення про оприлюднення заяви про визначення обсягу стратегічної екологічної оцінки детального плану території для будівництва та обслуговування виробничих будівель та споруд на вул. Шахтарській у м. Нововолинську, в районі очисних споруд колишньої шахти № 1, у зв'язку зі зміною цільового використання земельної ділянки (визначення параметрів забудови і містобудівних умов та обмежень для проєктування об'єктів будівництва на цій земельній ділянці)

1. Повна назва документа державного планування: Стратегічної екологічної оцінки «Детальний план території для будівництва та обслуговування виробничих будівель та споруд на вул. Шахтарській у м. Нововолинську, в районі очисних споруд колишньої шахти № 1, у зв'язку зі зміною цільового використання земельної ділянки».

2. Інформація про замовника: Нововолинська міська рада Волинської області (45400, Волинська обл., м. Нововолинськ, просп. Дружби, 27).

3. Види та цілі документа державного планування: Детальний план території уточнює положення генерального плану населеного пункту та визначає планувальну організацію та розвиток частини території. Детальний план розробляється з метою визначення планувальної організації і функціонального призначення, просторової ком-

позиції і параметрів забудови та ландшафтної організації частини території населеного пункту, призначених для комплексної забудови. Під час здійснення СЕО мають бути оцінені наслідки реалізації документа державного планування «Детальний план території для будівництва та обслуговування виробничих будівель та споруд на вул. Шахтарській у м. Нововолинську, в районі очисних споруд колишньої шахти № 1, у зв'язку зі зміною цільового використання земельної ділянки».

4. Інформація щодо запланованих інформаційних заходів: З повним текстом визначення обсягів стратегічної екологічної оцінки можна ознайомитись на офіційному сайті Нововолинської міської ради та в приміщенні Нововолинської міської ради за адресою: **просп. Дружби, 27, м. Нововолинськ, Волинська область.**

● СІМ «Я»

Якщо дитина питає про смерть

— Мам, а нащо ці браслети? — малий зацікавився наліпками, які в лікарні нам причепила медсестра

Оксана КОВАЛЕНКО, мама

Нещодавно мені з сином довелося лікуватися в медзакладі. А там — правила, зумовлені війною: кожному на руку чіпляють паперові браслети, на яких вказані ім'я, прізвище твоє і найближчого родича, а також адреса й номер телефону. (Крім того, на час тривоги медперсонал допомагає усім спуститися в підвал).

Мій 5-річний син крутить свій браслет і цікавиться в мене його призначенням. Що маю казати? Вигадаю, що вказана там інформація може знадобитися, якщо людина через сильне хвилювання забуде, де мешкає. Малий іронічно прискалює око й несподівано заявляє: «Зовсім не для цього. Просто, якщо нас завалить, то тато зможе розкопати, знайти й похоронити». Його слова, здається, втискають мене в стіни цієї лікарні: я не хочу, щоб такі маленькі діти це розуміли! Хоча з початку війни не раз переконалася в тому, що вберегти хоча би найменших від знання жайхит надзвичайно важко. Вони збирають інформацію з найменших пазлів і випадковостей, наче «з повітря» — і тямлять у темі «бід» набагато більше, ніж би хотілося. Ще один свіжий приклад: хоч не дивлюся й не слухаю при синовій новин (лише читаю з телефону) — він підбігає у «не той момент», коли на екрані з'являється фото убитого російського солдата з двома годинниками на руці. Швидко закриваю сайт, та малий усе ж встиг побачити й тут же питає, чи росіянам справді потрібно більше годинників, ніж іншим людям. Як він дізнався, хто це?

У такі моменти треба слухати, як говорить дитина. Якщо спокійно, без напруги в голосі й очах — то особливо тривожитися нема потреби. Відповісти теж варто одним простим реченням — чітка відповідь суто на конкретне питання, без подробиць і зі спокійною інтонацією, наче запитали про форму хмаринки. (Адже свої «особливі» питання вони теж ставлять діловим тоном). А нам залишається сприймати як невідворотне, що вік зобов'язує пізнавати той світ, у якому їм випало жити.

Маєте свої відкриття, як триматися на плаву, — діліться. Наші адреси: okovalenko74@gmail.com або ж tsikava.gazeta@gmail.com, а поштовою: 43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13, «Цікава газета на вихідні».

● ПРЯМА МОВА

ЄВСТРАТІЙ, єпископ ПЦУ, обурений статтею в газеті «Нью-Йорк таймс»:

Газета New York Times пропонує відновити роботу гілью. Не вірите? Але редакційна стаття, яка радить «переконати» Україну поступитися територіями північної України заради надії на припинення війни — насправді є закликом до роботи гілью! Бо в Україні немає НЕЗАСЕЛЕНИХ територій. У нас немає пустель чи арктичних тундр. І території, які редакція NYT пропонує примусити Україну віддати північну — це простір життя для сотень тисяч і мільйонів українців. Про них, про їхню долю, «світло лібералізму» не турбується. Чи депортують їх до Сибіру під виглядом «переселення в безпечні місця»? — так нацисти депортували євреїв під час Голокосту, під приводом «захисту». Чи будуть просто вбивати біля власних домівок на вулицях рідних міст, як у Бучі? Чи лише примусять до рабської праці на кремлівській рейх і його гауляйтерів? «Нью-Йорк таймс» фактично пропонує розглядати українське населення Криму і Донбасу як рабів, додаток до землі. То нехай спробують запропонувати народу Америки замість українського Криму віддати північну свою Аляску. Вона ж теж «була російською».

● НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ

Доторк ангела у дні війни

Черговий сигнал тривоги гасив у будинках жовті квадратики вікон. Здавалося, у міста від того перехоплювало подих. Силуети темних багатопверхівок завмирили на фоні холодного пізньовечорового весняного неба. Спершу Леся бігала в укриття. А потім пересиджувала тривогу в коридорі своєї квартири. Правило двох стін...

Ольга ЧОРНА

Максим, чоловік, воював. Коли мав змогу, телефонував. Підбадьорював, бо чув у її голосі сльози та сум. Обіцяв повернутися живим та неушкодженим. Леся кивала головою і шепотіла:

— Бережи себе...

Потім сльози зникли. Натомість з'явилася ненависть. До цього Леся не вміла ненавидіти. Це великий гріх. Її прабабуся, бабуся — побожні. Вчили змалечку доброти й любові. Але ненависть до ворогів була такої величезної сили, що висушила сльози.

Леся — шкільна психологиня. Любила свою роботу. Діти довіряли та довірялись їй. Вона ж приховувала тихий смуток. Його було стільки, що, здавалось, ось-ось вихлюпнеться з душі. Все через те, що в них із Максимом не було і не могло бути дітей. У цьому не її вина. Якось чоловік сказав:

— Ти можеш піти від мене, якщо захочеш. Я зрозумію...

Ні, вона не могла піти, бо кохала. Бо її Максим — найкращий у світі. Добрий, уважний, люблячий. Не зможе без нього. Якщо доля їх звела, значить, мусять бути разом.

— Ми можемо всиновити дитину, — відповіла. — Можливо, колись зрозуміємо: ось це маленьке ангеля шукало нас, а ми — його.

Максим часто міркував над словами дружини. Проте коли чув дитячий сміх чи бачив радісних батьків, відчував лише тихий щем. Чужі діти. Чуже щастя...

Із вдячності до Лесі, до її кохання й терпіння, він міг погодитися взяти у свою сім'ю залишене кимось маля. Але... Те ангеля, про яке казала Леся, чи то було ще в дорозі, чи, може, ніколи не торкнеться його душі невидимим крилом...

...Легкий макіяж, зачіска, елегантний одяг. Лесі подобалося виглядати стильно. Коли ж провела Максима на війну, до косметики не заглядала. Зачіскою став звичайний хвіст. А з одягу — спортивний костюм або джинси та светр.

— Скільки, Лесю, ця війна буде тривати? — запитувала сусідка-пенсіонерка, яка навідвіз відмовилася залишити квартиру. — Мої поїхали на дачу. Там вода, світло є. Мені ж чого боятися? Вже купу літ прожила. Тільки сумно самій. А телевізор довго дивитися не можу. Тиск від побаченого й почутого підвищується. Хто б подумав, що така біда прийде. Але в нас тут хоча б спокійно, а там, де твій Максим...

Сусідка тяжко зітхає...

У братика та сестрички мають бути сім'я, дитинство, дім.

Свекруха працювала в дитячій лікарні медсестрою. Часто дорогою додому заходила до Лесі. Між жінками були гарні стосунки. Тепер вони ще більше підтримували одна одну. Максим — єдиний син у батьків. А для Лесі — єдине кохання.

— До лікарні діти потрапили. Звідти... Налякані, з простудами. Сироти, — розповіла свекруха. — Наші медсестри та лікарі їм іграшки, смаколики приносять. А вони майже не усміхаються. Такі малі, а життя вже пошарпало. Дивитися боляче.

Чужі діти. Чуже щастя... Із вдячності до Лесі, до її кохання й терпіння, він міг погодитися взяти у свою сім'ю залишене кимось маля. Але...

— А де їх поселили?

— В одному з дитсадків, здається.

— Якщо їм треба психолога, я могла б...

— Старшеньким, мабуть, треба. Там різні діти. Деякі зовсім крихітки. Я запитаю.

...У садку, де поселили маленьких біженців, працювала мати однієї з учениць, якій свого часу допомагала Леся. Батьки розлучалися. Для дівчинки це була душевна травма. Тамара Василівна познайомила Лесю з персоналом. Ніхто не був проти, аби вона на волон-

терських засадах надавала психологічну допомогу дітям.

Із більшеними розмовляла, малювала... Маленьких, які плакали, брала на руки.

Крихітка з великими голубими очима не вередувала. Спинаяся в ліжечку на ніжки, щось мугикала. Падала, і знову спиналася. Біля неї сидів хлопчик років п'яти. Леся пробувала з ним заговорити. Та він вперто мовчав. І насторожено дивився, коли жінка бавилася з маленькою.

Вихователька розповіла про гірку долю цих дітей. Софіяка і Сашко. Вони вже майже пів року в сиротинці. Батьки в аварії загинули. В бабусі після цього серце не витримало. У них нікого нема. Бо батько також сиротою ріс.

Коли почалася війна, дітей евакуювали. Сашко сидить біля ліжечка сестрички. Стереже її наче. І мовчить.

Леся щодня навідувала Софіяку. Маленька її пізнавала, тягнула ручки. Навіть Сашко вже не дивився на Лесю з-під лоба. І вперше взявся за олівці.

— Не зникайте до них, — радила вихователька. — Бо і вам, і їм буде потім важко. Зрештою, ви — психолог, самі знаєте.

Вона знала... Знала, що полюбила цих дітей. І не хоче розлучатися з ними. Розповідь про Софіяку та Сашку чоловікові. Трішки пізніше. У братика та сестрички мають бути сім'я, дитинство, дім.

Після занять Леся збиралася додому. Заглянула до Софіяки. Дівчинка їй усміхнулася. А Сашко несміливо торкнувся Лесиною руки. Це було схоже на доторк ангела, який їй повірив...

● УСІМ СМЕРТЯМ НА ЗЛО!

Фотоколлаж із сайту rbc.ua.

«Тісто на воді та консерва ставали найсмачнішою в світі піцою, яку ми перед тим малювали з дітками».

«Тьотя Суп» розповіла, як готувала на «Азовсталі»: «На 30 л води — 2 баночки тушонки»

35-річна Наталя Бабеуш (на фото) понад два місяці під постійними обстрілами, на заводі в оточеному росіянами Маріуполі годувала діток, що перебували там у бомбосховищі

Лія ЛІС

За це жінку прозвали «тьотя Суп». У випуску «Сніданок з 1+1» Наталя розповіла, що, аби відволікатись від частих обстрілів, вона від перших днів просто на сходах укриття готувала сніданки і обіди: оладки з того, що було під рукою, і суп. «Я — «тьотя Суп», бо діти не запам'ятали, як мене звати, і я сказала: «Давайте буду для вас тьотя Суп», — каже Наталя.

Жінка годувала 8 дітей та дорослих в бункері. «Ми мали сухпайки, де були консерви: банка тушонки, банка гречаної каші з тушонкою і перлова каша теж з тушонкою. Щоб ви розуміли — на 30 літрів води я давала 2 бляшані баночки тушонки. Це був суп «ні з чим», але всі їли, бо просто не було що їсти», — згадує жінка. Зазвичай одну порцію ділили на п'ятьох.

Аби відволіктись від почуття голоду, пані Наталя разом із малечю малювали їжу з мирного життя. А потім намагалися втілити «картинку»

з наявних продуктів. «Так тісто на воді та консерва ставали найсмачнішою в світі піцою», — усміхається «тьотя Суп».

Зараз Наталя перебуває на заході

«Я — «тьотя Суп», бо діти не запам'ятали, як мене звати, і я сказала: «Давайте буду для вас тьотя Суп».

України. Після евакуації з «Азовсталі» вона створила спільноту у Viber, де ділиться важливою інформацією з людьми, яким довелося пережити окупацію. Жінка не може без сліз згадувати пережите і мріє, аби закінчилася війна і щоб не було голоду.

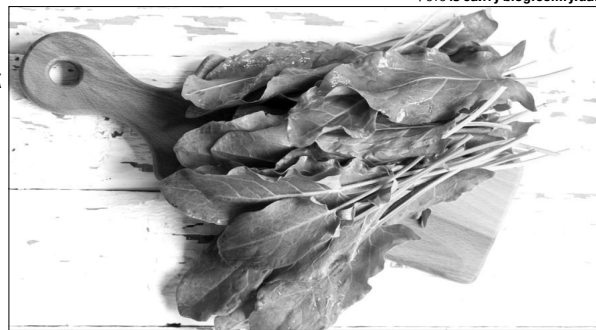
Також Наталя хоче написати невеличкий посібник з виживання, який би могла носити із собою кожна людина.

● НЕХАЙ СМАКУЄ!

«Наваримо борщику — свіженького, зелененького...»

Фото із сайту blog.comfy.ua.

Хіба ж можна вигадати щось краще навесні, аніж смачна й ароматна перша страва зі свіжого щавлю? А ви знаєте, що ця кисленька рослина з широким соковитим листям годиться не лише на борщ?

«ВІТАМІННА БОМБА»

Інгредієнти: 2,5 л води, 4 курячі стегенця, 1 цибулина, 200 г щавлю, 100 г кропиви, 0,5 кг картоплі, 1 лавровий листок, 3 зубчики часнику, сіль та чорний перець — до смаку, 1 ст. л. олії.

Приготування. Для бульйону курячі стегенця залити холодною водою, додати часник, цибулю, чорний перець горошком. Довести до кипіння, знімаючи піну, варити 30–40 хвилин. Картоплю пократити кубиками. Щавель і кропиви дрібно посікти (щоб кропива не жалила, можна одягти рукавички або обдати її окропом). Готове м'ясо вибрати, зняти з кісток, розділити на порційні шматки. Бульйон процідити і знову довести до кипіння, вкинути картоплю і м'ясо. Коли бульба стане м'якою, додати лавровий лист. Через 5–10 хвилин всипати зелень, проварити хвилину, вимкнути й дати страві настоятися 20–30 хвилин. Подавати з дрібно порізаним вареним яйцем і сметаною.

ОКРОШКА

Інгредієнти: 2 картоплини, 300 г щавлевого листа (без хвостиків), 2 свіжі огірки, 150 г ковбаси «Лікарської», 4 великі редиски, пучок кропу, 2 варені яйця (+ окремо для подачі), 2,5 л води, сіль і сметана до смаку.

Приготування. Перебираємо, миемо і шаткуємо щавель, відварюємо 10 хвилин при закритій кришці. Відкидаємо на сито, відвар проціджуємо й охолоджуємо. Зварену «в мундирах» картоплю чистимо і ріжемо на кубики. Так само подрібнюємо варені яйця і ковбасу, а редиску й огірки — на тонкі скибочки, шаткуємо кріп. Змішуємо всі інгредієнти, заливаємо відваром і, заправивши сметаною, сіллю та перцем, знову все перемішуємо. Наливаємо окрошку в тарілки, в кожен кладемо трохи подрібненого вареного щавлю і половинку вареного яйця.

САЛАТ ЗІ ЩАВЛЮ З ОГІРКОМ ТА ЯЙЦЯМИ

Інгредієнти: 2–3 варені картоплини, пучок зеленої цибулі, жменя щавлю, 3 яйця, 2 свіжі огірки, зелень, 2 ч. л. гірчиці, 2 ст. л. олії, перець, сіль.

Приготування: Щавель, цибулю та зелень переберіть, помийте і дрібно посічіть, додайте нарізані кубиками варені картоплю і яйця. Огірки пократити напівкружальцями і також всипте до решти інгредієнтів. Для заправки змішайте олію, гірчицю (кількість її регулюйте на власний смак), сіль і перець. Дайте готовому салату трохи настоятися.

ОМЛЕТ З КИСЛИНКОЮ

Інгредієнти: 4 яйця, пучок щавлю, 150 г домашнього сиру, 4 ст. л. оливкової олії, 60 г вершкового масла, сіль та чорний перець — за смаком.

Приготування. Зелень подрібнюємо. Збиваємо яйця, перчимо, солимо і перемішуємо з половиною нашаткованого щавлю. Розігриваємо на сковороді масло та олію, і вливаємо в неї суміш листя зі збитими яйцями, додаємо половину сиру і перемішуємо. Коли маса почне спікатися, нарізаємо скибочками сир, що залишився, і викладаємо поверх страви. Поливаємо омлет зі щавлем розтопленим маслом і ставимо в розігріту духовку на 3–5 хвилин.

ЩАВЛЕВИЙ ПИРІГ

Інгредієнти: 500 г щавлю, 1 кг дріжджового тіста, по 2 ст. л. цукру і солодкого чаю, по 1 ст. л. олії і крохмалю картопляного.

Приготування. Тісто розділити навпіл, розкачати одну частину за формою для запікання, змастити форму маслом викласти тісто, на нього — дрібно нарізаний щавель, перемішаний із крохмалем і цукром. Розкачати в пласт другу частину тіста, накрити пиріг, дати йому підійти в теплі, помазати солодким міцним чаєм, запікати в розігрітій до 200 градусів духовці 40 хвилин. Начинка пирога виходить солодкою і дуже ароматною.

ЩАВЕЛЬ НА ЗИМУ

Інгредієнти: щавель, 1 л води.
Приготування. 4-літрову каструлю помитого і дрібно нарізаного щавлю залити водою, довести до кипіння, варити на середньому вогні 20–30 хвилин, розкласти у стерильні банки і закрити.

Цікава

ГАЗЕТА
на вихідні

Тижневик
«Цікава газета на вихідні»
www.volyn.com.ua

Засновник: Товариство з обмеженою відповідальністю «Газета «Волинь».

Головний редактор і відповідальний за випуск — ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович.
Зареєстрована 6 листопада 2017 року.

Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь».

Адреса редакції і видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13

E-mail: tsikava.gazeta@gmail.com,
reklama.volyn@gmail.com

Телефонуйте: у приймальню — (0332) 72-38-94,
з питань реклами — (0332) 77-07-70,
приватних оголошень — (0332) 72-39-32,
розповсюдження — (0332) 72-38-94.
ТЗОВ «Газета «Волинь»

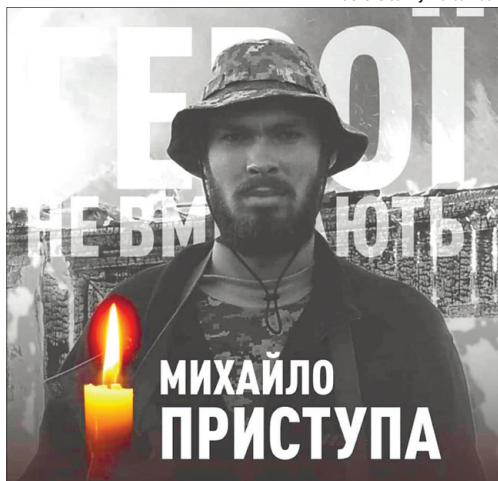
n/p UA83305299000026007000803281
КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695

Друк офсетний. Обсяг — 3 друковані аркуші
Передплатні індекси: 60304, 60306, 86772 (для читачів Волинської області), 60312 (для читачів Рівненської області), 60307 (для читачів інших областей)
Реєстраційні номери: ВЛ № 516-249Р 06.11.2017 р.
КВ № 22953-12853Р від 06.10.2017 р.
РВ № 691/244Р від 07.11.2017 р.
Віддруковано: Поліграфічне видавництво «А-Прінт»
ТОВ «Дім», м. Тернопіль. Тел.: (0352) 52-27-37, (067) 352-18-51,
сайт www.a-print.com.ua

Тираж згідно із замовленням. Замовлення №859.

● **ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!****«Пригорнутися хоч би на мить»:
після загибелі коханого дівчина
стала парамедиком**

Фото із сайту molbuk.ua.

«Ми неодноразово розмовляли з Мішею: свобода — це найвища цінність. Розумію, що він загинув заради нашої свободи, в тому числі і моєї».

Ще донедавна депутатка Чернівецької райради від «Європейської Солідарності» **Єлена Ланівська** почувалася щасливою. Понад рік тому вона зустріла своє справжнє кохання — 27-літнього військового **Михайла Приступу**. Михайло родом із Луцька. Із перших днів Революції гідності він перебував на Майдані. Потім служив у добровольчих батальйонах, відтак підписав контракт із ЗСУ. На момент знайомства з **Єленою** чоловік служив у 503-му окремому батальйоні морської піхоти в Маріуполі. Про це йдеться у публікації видання «Молодий Буковинець»

Галина ОЛІЙНИК

**«ЗАКОХАЛАСЯ
З ПЕРШОГО ПОГЛЯДУ»**

«Історія нашого знайомства максимально сучасна — через інтернет, — розповіла в телефонній розмові кореспондентці «МБ» **Єлена Ланівська**. — Михайло побачив мене у соцмережі на сторінці нашого спільного товариша і «підписався» на мене. Він переглядав усі мої сторіз і зрештою прокоментував одну з них. Так ми почали спілкуватися. У це складно повірити, але підтверджу: хоча ми жодного разу не бачилися, я майже відразу збагнула, що він — моя людина. В якийсь момент Михайло написав мені, що у свою відпустку приїде в Чернівці. Під час зустрічі я з першого погляду зрозуміла, що кохаю його. Утім, я це відчула ще раніше».

Співрозмовниця зізнається, що таке глибоке почуття її «накрило» вперше. «Я взагалі не уявляла, що таке буває. Писала Михайлові, що закохалася в нього як дівчинка. На що він у відповідь теж зізнавався: «Якщо це у нас із тобою не кохання, то я тоді навіть не знаю, що ж таке воно».

Так зустрічалися понад рік. Єлена часто їздила до Михайла в Маріуполь. Ці дні були найбільшим щастям. У жовтні у Михайла закінчувався контракт. Продовжувати його він не планував. Хотів одру-

житися з коханою, переїхати жити до Чернівців і розпочати бізнес із виготовлення принтованих футболок.

«Ми не називали одне одного нареченими, а чоловіком та дружиною. Розписатися хотіли ще влітку. Та потім вирішили, що вже після його контракту оберемо обручки, які будуть нам подобатися, і зробимо невелике свято. А після нього — відразу в подорож, кудись до Азії», — згадує Єлена.

**«Я ЗАРАЗ ТАМ,
ДЕ ПОТРІБНА»**

Через початок війни цим задумам не судилося збутися. Єлена зауважує: навіть якби її коханий на той час уже був звільнений від служби, він все одно б пішов воювати — не міг вчинити інакше.

Єлена зауважує: навіть якби її коханий на той час уже був звільнений від служби, він все одно б пішов воювати — не міг вчинити інакше.

З початком війни підрозділ, в якому служив Михайло, перекинули в Ірпінь. На жаль, там п'ятого березня його життя обірвалося... Чоловік героїчно загинув, прикриваючи своїх товаришів, коли вони стримували ворожу колону.

З моменту загибелі Михайла минуло вже понад два місяці, проте Єлені не стало ні на краплю легше: «Час не лікує. Ти

просто живеш із цим. Я й досі відчуваю, як твої руки гладять моє волосся. Пригорнутися хоч на мить», — писала вона в соцмережі.

Дівчина розуміла, що тільки робота може її відволікти від горя. Тож вирішила піти туди, де може бути найбільш корисною — в добровольчий медичний батальйон «Госпітальєри», що допомагає бійцям на Донбасі. За першою освітою вона ж медик.

Єлена досі не уявляє свого буття без коханого.

«Зараз дуже важко будувати якісь плани на майбутнє. У нас із Мішею все було сплановане до дрібниць, а тепер... На жаль, я не одна в такій ситуації. Зараз дуже багато дівчат, жінок залишилися без своїх коханих, синів, батьків, братів... І я на-

віть не знаю, що їм порадити, бо й сама шукаю розради. Єдине, що допомагає відволіктися, — це робота. Також підтримує усвідомлення того, про що ми неодноразово розмовляли з Мішею: свобода — це найвища цінність. Розумію, що він загинув заради нашої свободи, в тому числі і моєї. Тож я повинна продовжувати його боротьбу. Я зараз там, де потрібна...».

● **УВАГА, ВІКТОРИНА!****А раніше його
називали «Недопалок»
і «Бліда Міль»...**

Сьогодні ж всенародна назва йому — пуйло. Кривавий карлик пуйло!

Грицько ГАРБУЗ

Уявляю, які слова зараз промовляють бувалі у бувальцях гравці нашого конкурсу, що не змогли розпізнати кровопивця, якого найбільше проклинають в Україні, Європі і США. Але насамперед нагадаю те каверзне запитання, яке майже для всіх учасників вікторини стало неприємною фортецею.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-6»

Відстань між пристанню А і пристанню В — x км. За течією річки катер подолав її за $x/24$ години. А на зворотному шляху він уже витратив $x/28$ години, що виявилось на 30 хв повільніше. До відстані між двома пристаннями додайте 123 і поділіть отриманий результат на 3. Ця цифра дорівнює кількості років, які має відомий у світі розлучений чоловік, пов'язаний із Німеччиною, головним історичним персонажем Румунії, небажаною комахою у шафі і малим пацюком. Він «ніколи не спізнюється» і ранок свій розпочинає із плавання...

Чиє фото ми заховали у гранатобузі?

На світліні, як ви, вочевидь, уже здогадалися із заголовка і підзаголовка, — владімір путін, трясця його матері! Юрій Швець, радянський розвідник, майор КДБ, однокурсник пуйла по Ленінградському державному університеті в інтерв'ю виданню «Апостроф» розповів, що в студентські часи нинішнього президента росії вважали «сірою мишкою»: «Людина-ніхто. Найкраще путіна охарактеризували ті прізвиська, якими його нагородили під час навчання і роботи. Перше — це Недопалок, друге — Бліда Міль». Погодьтеся, влучно!

Шкода, але в нашій вікторині лише один учасник розсекретив у гранатобузі розвідника КДБ у німецькому Дрездені путіна. **Тому сьогодні всі слова «Вітати!» линути на адресу Андрія Куява з Ковеля Волинської області.** Він і з математикою, виявляється, дуже дружить (розв'язавши задачу за допомогою рівняння: $x/24 - x/28 = 1/2$ вийде **84 км, тоді $(84+123):3 = 69$**), і знає, що «69-річний владімір владімірович путін-пуйло, який має звичку завжди запізнюватися, ніколи не запізнюється, бо без нього не мають права відкрити жоден захід, де він повинен бути». Чесно зароблені паном Андрієм 200 гривень (100 — від газети «Волинь» і 100 — від «Цікавої газети на вихідні») ми перерахуємо на підтримку Збройних сил України.

Що ж, переможця назвали — час шукати нових інтелектуальних волонтерів.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-9»

Нинішнє завдання також розпочнемо з математики. Ах, як вона в'їлася в печінку не одній мамі і не одному татові нинішнього навчального року з дистанційним навчанням — навіть з цього приводу путін має горіти в печлі! Отож: на яке одне й те саме число треба збільшити кожен із цих чотирьох множників — 12×27 і 15×22 , щоб значення нових добутків стали між собою рівними? Якщо розгадаєте, то отримане число треба помножити на 0,6 або на 2. Тоді один результат у метрах, а другий у футах розкриють місце, яке, за словами Александра Бориса де Пфеффеля-Джонсона, найбільше об'єднує в одному почутті приятелів і недругів кожної людини.

Що за слово — назву місця — ми заховали у гранатобузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 5 червня (включно) тільки у вигляді sms-повідомлення на номери: **0501354776** і **0672829775**, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я і прізвище (наприклад: «Гранатомет» (Галина Гармата)). Цей номер і братиме участь у щотижневому жеребкуванні при розіграші призових волонтерських 200 гривень (100 — від газети «Волинь» і 100 — від «Цікавої газети на вихідні»), якщо правильних відповідей буде більше, як одна. Ці кошти ми перерахуємо на допомогу українській армії, вказавши ваше ім'я як волонтера-благодійника...

Нещадно б'ємо путіна-Недопалка-Бліду Міль-пуйла на всіх фронтах!

